

ROMÂNIA

TRIBUNALUL OLT
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. [REDACTAT]

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la [REDACTAT]
Completul constituit din:
PREȘEDINTE [REDACTAT]
Judecător [REDACTAT]
Grefier [REDACTAT]

Pe rol, judecarea apelului declarat de **apelanta-contestatoare** [REDACTAT], cu sediul în [REDACTAT], împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT] pronunțată de Judecătoria [REDACTAT] în dosar nr. [REDACTAT] în contradictoriu cu **intimata** [REDACTAT] domiciliată în [REDACTAT] str. [REDACTAT], având ca obiect **contestație la executare** [REDACTAT]

La apelul nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează următoarele: procedura de citare este legal îndeplinită, s-a solicitat judecata în lipsă, acest termen a fost acordat pentru ca părțile să-și exprime punctul de vedere cu privire la sesizarea ICCJ, aspect față de care apelanta a depus la dosar la data de 24.11.2020 punct de vedere scris în acest sens.

Instanța constată că s-a depus la dosar de către apelanta-contestatoare punctul de vedere cu privire la sesizarea ICCJ, sens în care va sesiza ICCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în acest sens, situație în care va suspenda cauza de față.

TRIBUNALUL

Analizând actele dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. Tribunalul Olt este investit cu **soluționarea cauzei în ultimă instanță**. Astfel, cauza are ca obiect **contestație la executare**, soluționată în primă instanță de judecătoria, iar împotriva sentinței nu poate fi exercitată decât calea de atac a apelului, de competența tribunalului.

2. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor arătate, anume:

- A. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. 1 și 6 Cod procedură civilă, având în vedere și Decizia RIL nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane.
- B. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod

procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă.

depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

a. În apel, la termenul din data de **15.09.2020**, s-a apreciat necesară lămurirea cadrului procesual, raportat la obiectul contestației la executare prin care s-a solicitat anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, anume dacă Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă.

Astfel, tribunalul, din oficiu, a pus în discuție, la termenul din data de 15.09.2020, citarea părților cu mențiunea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la eventuala incidență în cauză a prevederilor art. 78 alin. 1 cod procedură civilă coroborat cu art. 670 alin. 1 și 6 Cod procedură civilă raportat la interpretarea ICCJ – RIL 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 – Complet dezlegare chestiuni de drept, cu referire la participarea în proces în calitate de intimat a BEJ [REDACTED] și s-a dispus citarea părților cu aceste mențiuni.

b. Apelanta-contestatoare a apreciat că Biroul Executorului Judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă;

c. Intimatul-debitor nu a depus precizări în sensul celor solicitate.

Tribunalul, deși a pus în discuție acest aspect, referitor la calitate procesuală pasivă a executorului judecătoresc, față de poziția procesuală a părților, a apreciat necesară și prioritară, formularea acestei sesizări privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. 1 și 6 Cod procedură civilă, având în vedere și Decizia RIL nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, anume dacă Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane. Această interpretare este necesară pentru a se putea invoca din oficiu, ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe, lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, alături de debitor, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă.

3. **Problema de drept enunțată este nouă**, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre anterioară.

Într-adevăr, dispozițiile art. 670 Cod procedură civilă, incidente în speță și care își regăsesc corespondentul în prevederile art. 371 ind. 7 Cod procedură civilă 1856, fără modificări substanțiale, se află în vigoare de mult timp.

Însă, tribunalul sesizează ICCJ nu doar în ceea ce privește modalitatea de interpretare a art. 670 Cpc, anume dacă Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, ci și referitor la **modalitatea de aplicare a acestui text în cadrul contestației la executare**, anume aplicabilitatea dispozițiilor art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane **în calea de atac devolutivă a apelului și consecințele aplicării acestor prevederi** raportat la dispozițiile art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă - sesizarea privind și aceste texte de lege.

Chestiunea calității procesuale pasive a executorului judecătoresc în procedura contestației la executare a făcut obiectul mai multor hotărâri pronunțate, atât de ÎCCJ, cât și de Curtea Constituțională

a României, precum: Decizia CCR nr. 572/2017, Decizia CCR nr. 631 din 26 iunie 2007 (publicată în M. Of. nr. 518 din 1 august 2007), Decizia CCR nr. 935 din 7 iulie 2011 (publicată în M. Of. nr. 706 din 6 octombrie 2011), Decizia CCR nr. 1.305 din 4 octombrie 2011 (publicată de M. Of. nr. 30 din 13 ianuarie 2012), sau Decizia nr. 503 din 7 octombrie 2014 (publicată în M. Of. nr. 892 din 9 decembrie 2014) sau Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003 (publicată în M. Of. nr. 314 din 9 mai 2003), Decizia ICCJ RIL nr. 8/2016 (publicată în M. Of. nr. 480 din 28 iunie 2016), Decizia ICCJ nr. 15/2016.

Astfel, jurisprudența CCR este în sensul că executorul judecătoresc nu ar avea calitate procesuală pasivă în contestațiile la executare. Însă, în Decizia CCR nr. 572/2017 se face referire și la situațiile de excepție în care executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă, cu trimitere la Decizia RIL nr. 8/2016.

Cu privire la obiectul specific al contestației la executare împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, ÎCCJ a reținut, în considerentele Deciziei RIL nr. 8/2016:

„23. Într-adevăr, pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 din Codul de procedura civilă din 1865 (corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă), respectiv cazul refuzului începerii executării silită sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare (art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă), în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.”

Astfel, nu se poate afirma că sunt contradictorii hotărârile pronunțate de ÎCCJ și de Curtea Constituțională a României. Însă, jurisprudența ÎCCJ este în sensul recunoașterii calității procesuale pasive a executorului judecătoresc în anumite cazuri, în speță interesând ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare (art. 670 alin. 4 din Codul de procedură civilă).

Or, această chestiune nu este pe deplin lămurită în privința modului de aplicare în cadrul contestației la executare, anume, **dacă executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă alături de debitor**, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane. Cu atât mai mult este necesară interpretarea acestor texte și modalitatea de aplicare **în calea de atac devolutivă a apelului** raportat la dispozițiile art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă.

De asemenea, cu privire strict la chestiunile de mai sus nu se poate afirma că în prezent există o practică judiciară contradictorie consistentă, formată pe parcursul unei perioade îndelungate de timp. Există o practică judiciară majoritară în sensul că **executorul judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în contestația la executare**, însă în situația în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, chestiunea calității procesuale pasive a executorului și mai ales a coparticipării procesuale pasive cu aplicarea dispozițiilor art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane în apel, **este relativ nouă**, având în vedere că interpretarea ICCJ din Decizia RIL nr. 8/2016 / pct. 23 nu are o vechime îndelungată, nu este pe deplin lămuritoare și nici nu i s-a dat eficiență în practica judiciară, în calea de atac a apelului.

Mai mult, în contestația la executare de față, în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, se au în vedere nu doar prevederile art. 670 alin. 4 Cpc, ci și cele ale art. 670 alin. 1 Cpc, cu referire la Decizia ICCJ nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Astfel, este o problemă de drept reală, întrucât norma de drept este îndoielnică, imperfectă sau neclară, legată de posibilitatea de a interpreta diferit textele de lege arătate, care nu sunt corelate.

Prin urmare, așa cum a arătat ICCJ, cerința noutății trebuie să se circumscrie scopului instituției hotărârii prealabile, acela de a răspunde necesității preîntâmpinării jurisprudenței neunitare. Or, acest scop poate fi atins prin interpretarea dispozițiilor legale arătate, întrucât instanțele nu le-au dat încă a anumită interpretare și aplicare majoritară la nivel jurisprudențial. Mai mult, condiția noutății este îndeplinită, întrucât **se impun anumite clarificări**, în contextul legislativ arătat, astfel cum a fost interpretat prin Decizia RIL nr. 8/2016 - pct. 23, cu referire și la Decizia HP nr. 15/2016 - de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normelor de drept analizate.

4. Cauzele de această natură nu ajung pe rolul Î.C.C.J., fiind soluționate definitiv în fața curților de apel.

5. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la 24.11.2020.

II. Expunerea procesului

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei [redacted] la data de [redacted] sub nr. [redacted] contestatoarea [redacted] în contradictoriu cu intimata - debitoare [redacted], a formulat contestație la executare împotriva Încheierii din data de [redacted] emisa de Biroul Executorului Judecătoresc [redacted] cadrul dosarului de executare nr. [redacted] solicitând anularea acesteia și obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea în fapt a cererii de chemare în judecată, s-a arătat că societatea [redacted] (denumită în continuare „[redacted]”) a cesionat o serie de creanțe de la diverși creditori, cu domiciliul în toată țara, creanțe pentru care fie s-a solicitat, ulterior, punerea lor în executare prin formularea cererilor de executare silită, fie au fost continuate procedurile execuționale deja declanșate de creditorul cedent inițial.

S-a arătat că, pentru recuperarea creanțelor de la debitorii care își aveau domiciliul în raza Curții de Apel [redacted], societatea contestatoare a apelat la serviciile executorului judecătoresc [redacted] în [redacted].

Contestatoarea a precizat că, având în vedere numărul mare de dosare care urmau a fi deschise, s-a agreat cu executorul judecătoresc ca societatea contestatoare să achite, la momentul deschiderii dosarului de executare, o sumă stabilită între 80-160 lei cu titlu de cheltuieli de executare, aceste cheltuieli inițiale fiind singurele agreate de către părți ca fiind necesar a fi achitate pentru desfășurarea procedurii de executare silită, în cazurile creanțelor negarantate.

De asemenea, s-a convenit și faptul că, în dosarele de executare în care urmează a fi recuperate diverse sume de la debitori, acestea să fie destinate acoperirii în proporție de 50% pentru acoperirea onorariului executorului judecătoresc (care urma a fi stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare) și a eventualelor cheltuieli de executare efectuate de domnia sa și (ii) în proporție de 50% pentru acoperirea cheltuielilor de executare avansate de către creditor (pana la limita sumelor efectiv achitate) și a restituirii debitului restant (pana la limita debitului restant din fiecare dosar).

Contestatoarea a precizat faptul că aceasta a fost maniera de lucru stabilită și uzitată de către societatea contestatoare cu executorul judecătoresc începând cu 2016 și până în luna septembrie 2019, moment la care relațiile dintre cele două părți au început să se degradeze, ca urmare a solicitărilor nelegitime și exagerate ale executorului judecătoresc față de societatea contestatoare.

Ulterior, în decursul anului 2019, societatea contestatoare a propus și perfectarea unui contract de colaborare care să reglementeze în scris practica existentă între părți, între părți fiind purtată prin e-mail o corespondență, având ca scop stabilirea termenilor în care se vor desfășura în continuare procedurile de executare silită ce vizează dosarele administrate de contestatoare.

Contestatoarea a precizat ca, la acest moment, executorul judecătoresc i-a solicitat acordarea unei exclusivități la nivelul Curții de Apel [REDACTAT] aspect cu care nu au fost de acord, așa cum rezultă din corespondența purtată.

A învederat totodată că, a primit din partea executorului judecătoresc într-o singură tranșă un număr de 3642 de încheieri prin intermediul cărora acesta stabilea cheltuieli de executare suplimentare, de regulă în sumă de 150 lei, prin acestea aflându-se și încheierea care formează obiectul prezentei contestații la executare care a fost emisă în mod nelegal:

S-a arătat că, prin Încheierea din data de [REDACTAT] executorul judecătoresc stabilește ca: „în temeiul art.697 și urm. Cod Procedura Civila urmează a se solicita creditorului [REDACTAT] să înainteze suma de 150 lei + TVA cu titlu de avans cheltuieli necesare continuării procedurii execuționale”.

Contestatoarea a invocat că textul de lege indicat de către executorul judecătoresc, respectiv art. 697 din CPC, reglementează instituția primării executării silită, respectiv termenul de primare și nicidecum aspecte privind stabilirea cheltuielilor de executare silită, reglementate de art. 670 din CPC.

Astfel, prin încheierea atacată, executorul judecătoresc a stabilit „cuanumul avansului de cheltuieli de executare silită necesar continuării procedurii execuționale”, în condițiile în care societatea contestatoare a achitat deja un avans pentru cheltuielile de executare la momentul înregistrării dosarului de executare silită pe rolul biroului executorului judecătoresc.

S-a apreciat de contestatoare că aceasta încheiere a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. 670 alin. (3) din C.pr.civ., care reglementează, în mod expres, ce cheltuieli pot fi considerate cheltuieli de executare pe care însă, executorul judecătoresc nu le-a precizat în mod concret, neindicând pentru ce sunt necesare.

Astfel, nu s-a arătat dacă aceste cheltuieli suplimentare sunt necesare pentru realizarea unor acte de executare viitoare sau sunt destinate să acopere unele cheltuieli efectuate deja de executor.

A învederat contestatoarea că, față de prevederile exprese ale textului de lege indicat mai sus, și pentru o transparență a procedurii de executare silită, se impune ca executorul să precizeze motivul obiectiv pentru care solicită cheltuielile suplimentare pentru ca acesta, la rândul său, să poată aprecia asupra legalității acestora și a solicitării executorului, respectiv asupra necesității achitării lor, prin raportare la actele de executare silită estimate a fi realizate de executorul judecătoresc.

S-a susținut că, în condițiile în care mare parte din dosarele de executare silită pentru care se solicită aceste sume sunt unele în care executorul judecătoresc nu a recuperat nicio sumă de bani, iar debitorul nu are bunuri sau alte surse de venit care le-ar acoperi creanțele datorate, este evident că o astfel de sumă poate reprezenta mai mult decât valoarea creanțelor de recuperat din majoritatea dosarelor pentru care au fost solicitate cheltuielile suplimentare.

S-a arătat că, în condițiile anterior menționate, devin incidente dispozițiile art. 703 pct. 1 alin 2 Cod Procedura Civila, debitorul fiind vădit insolvabil, iar avansarea cheltuielilor de executare solicitate, prin încheierea ce face obiectul prezentei contestații, reprezintă un prejudiciu evident pentru creditor și nu face decât să adâncească starea de insolvabilitate a debitorului.

Contestatoarea a invocat totodată că, în lipsa prezentării de către executorul judecătoresc a dovezilor/motivelor pentru care sunt solicitate aceste cheltuieli suplimentare, apreciază că este evident nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor art.670 alin.4 C.pr.civ., iar, sancțiunea este anularea acestui act de executare silită.

De asemenea, a solicitat, să se constate faptul că încheierea atacată a fost comunicată societății contestatoare în copie simplă și nu în original, aspect care atrage nulitatea actului în sine. În acest sens, se observă prevederile art. 657 din CPC care reglementează modul de întocmire a încheierilor executorului judecătoresc, respectiv elementele obligatorii pe care aceasta trebuie să le conțină. S-a arătat că, în concret, alin. 1 litera j) din acest text de lege prevede faptul că orice încheiere va trebui să cuprindă „semnătura și stampila executorului judecătoresc”, sancțiunea lipsei acestei mențiuni fiind stabilită la alin. 2), respectiv nulitatea actului în sine.

S-a invocat că, încheierea a fost emisă în mod netemeinic, nefiind justificată de o necesitate decurgând din desfășurarea procedurii de executare silită, avându-se în vedere că executorul nu

precizează pentru ce sunt necesare aceste cheltuieli suplimentare și nu precizează ce demersuri viitoare de executare silită urmează a fi realizate care să genereze aceste costuri suplimentare.

Contestatoarea a susținut că, în aceste condiții, nu poate fi reținut un caracter obiectiv al pretinselor cheltuieli suplimentare solicitate de executorul judecătoresc, avându-se în vedere că, în majoritatea dosarelor de executare silită, demersul principal realizat de executorul judecătoresc pentru recuperarea creanțelor a fost de instituire a popririi asupra eventualelor venituri ale debitorilor. Prin instituirea popririi, nu mai este necesar ca aceasta să fie reinstituată periodic prin emiterea de noi adrese de înființare a popririi, fapt care ar genera costuri cu imprimarea și transmiterea adreselor de înființare a popririi.

S-a învederat că, lipsa acestor elemente minime confirmă caracterul netemeinic solicitării executorului judecătoresc, motiv pentru care se impune a fi anulată încheierea de stabilire cheltuieli suplimentare.

În motivarea în drept a cererii, au fost invocate dispozițiile art. 712 și următoarele din CPC, pe dispozițiile textelor de lege invocate în cuprinsul cererii.

Intimata nu a formulat întâmpinare în cauză.

Prin **Sentința civilă** [redacted] **pronunțată de Judecătoria** [redacted] **în dosar nr.** [redacted] *s-a respins contestația formulată de contestatoarea* [redacted] *în contradictoriu cu intimata* [redacted]

În fapt, contestatoarea [redacted] a formulat cere de executare silită, înregistrată pe rolul [redacted] solicitând punerea în executare silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [redacted]

Prin încheierea nr. [redacted], pronunțată de Judecătoria [redacted] în dosarul nr. [redacted] a fost încuviințată executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [redacted]

Prin încheierea din data de 12.12.2019, emisă în cadrul dosarului de executare [redacted], al BEJ [redacted] - contestată în cauza de față, a fost stabilită în sarcina contestatoarei, obligația de plată a sumei de 150 lei + TVA, reprezentând cheltuieli necesare continuării executării silite.

Judecătoria a respins contestația la executare prin care au fost formulate critici referitoare la acest act de executare, apreciind, în esență, că perceperea sumei de 150 de lei + TVA reprezentând cheltuieli de executare este justificată de continuarea executării silite.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel contestatoarea [redacted]

[redacted] cererea fiind înregistrată inițial pe rolul Secției a – II – a Civilă – CAF a [redacted], la data de [redacted]. Prin încheierea nr. [redacted] pronunțată de Secția a II-a Civilă – CAF a [redacted] în dosar nr. [redacted] s-a admis excepția necompetenței materiale procesuale a acestei secții și s-a declinat competența de soluționare în favoarea Secției I Civile a [redacted] dosarul fiind înregistrat în cadrul Secției I Civile sub nr. [redacted]

Prin cererea de apel, contestatoarea a solicitat schimbarea în tot a Sentinței civile [redacted] pronunțată de Judecătoria [redacted] în dosar nr. [redacted] în sensul admiterii contestației la executare, astfel cum aceasta a fost formulată, având în vedere motivele prezentate în esență în continuare.

În esență, contestatoarea a reiterat argumentele din acțiunea introductivă.

Nu s-a depus întâmpinare la apel.

La termenul din data de [redacted] **tribunalul a apreciat necesară lămurirea cadrului procesual**, raportat la obiectul contestației la executare prin care s-a solicitat anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, anume dacă Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă.

Apelanta-contestatoare a apreciat că [redacted] nu are calitate procesuală pasivă. Intimatul-debitor nu a depus precizări în sensul celor solicitate.

Tribunalul, deși a pus în discuție acest aspect, referitor la calitatea procesuală pasivă a executorului judecătoresc și coparticiparea procesuală a acestuia, alături de debitorul chemat în

calitate de intimat în cauză, prioritar, a apreciat necesară interpretarea și aplicarea dispozițiilor arătate în sesizarea de față.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. La solicitarea tribunalului, **apelanta - creditoare** formulat un punct de vedere asupra chestiunii invocate.
2. Intimata – debitoare nu a formulat un punct de vedere asupra chestiunii invocate.

Astfel, la data de [REDACTED] apelanta - contestatoare [REDACTED], a depus punct de vedere scris cu privire la sesizarea ICCJ pentru a pronunța o hotărâre prealabilă, punct de vedere prin care expune următoarele aspecte cu privire la chestiunile puse în discuție:

1. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. 1 și 6 Cod procedură civilă, având în vedere și Decizia RIL nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane;

2. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale 480 alin. 6 Cod procedura civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și ale art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă;

Față de acestea își manifestă poziția procesuală astfel:

(1) În principal, sesizarea este inadmisibilă, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă;

(2) În subsidiar, pe fondul problemelor ridicate prin sesizare, arată că executorul judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, iar în măsura în care această calitate ar exista, executorul judecătoresc ar trebui introdus în cauză din oficiu, în temeiul art. 78 al. 1 CPrciv, în litigii precum cel din prezentul dosar;

(3) În terțiar, în cazul în care instanța va respinge sesizarea, susține în continuare că executorul judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în cauză, însă pentru ipoteza în care instanța va concluziona în sens contrar, arată că:

a) În principal, hotărârea primei instanțe este lovită de nulitate, deoarece executorul judecătoresc ar fi trebuit să fie introdus în cauză din oficiu în temeiul art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă, raportat la prevederile art. 670 al. 4 Cod procedură civilă; acesta constituie un motiv de nulitate de ordine publică a hotărârii primei instanțe, care poate fi invocat și de instanță din oficiu, cu consecința admiterii apelului, desființarea sentinței atacate și rejudecarea cauzei, cu reținere sau trimitere;

b) În subsidiar, solicită introducerea executorului judecătoresc în cauză în temeiul art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă, direct în fața instanței de apel.

Având în vedere următoarele motive:

I. Sesizarea este inadmisibilă. Nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă.

1. Potrivit dispozițiilor art. 519 Cod procedură civilă, în raport cu întrebările care fac obiectul sesizării, trebuie îndeplinite următoarele condiții care vizează admisibilitatea sesizării:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- b) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- c) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- d) chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să prezinte caracter de noutate;
- e) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție (în continuare „ÎCCJ”) și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

2. Conform jurisprudenței constante a ÎCCJ, cele cinci condiții care se desprind din textul art. 529 Cod procedură civilă trebuie îndeplinite în mod cumulativ, iar neîndeplinirea chiar și a uneia dintre aceste condiții conduce la respingerea sesizării ca inadmisibilă.

În speță nu este îndeplinită condiția privind caracterul de noutate al chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită, fapt care atrage inadmisibilitatea sesizării.

Dacă condițiile enumerate la pct. (1) supra, lit. a, b, c și e par a fi îndeplinite, nu aceeași susținere are și în privința condiției de la lit. d, respectiv a aceea a noutății chestiunii de drept pusă în discuție.

Atât în doctrină, cât și în jurisprudența, instanței supreme s-a reținut că această condiție a noutății chestiunii de drept este o condiție diferită de aceea a nepronunțării anterioare a ÎCCJ asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii în curs de soluționare cu privire la această problemă juridică.

Mai mult, condiția noutății chestiunii de drept se leagă în mod direct de scopul mecanismului instituit de dispozițiile art. 519 și urm. Cod procedură civilă, după cum a statuat ÎCCJ în jurisprudența sa: „Cerința noutății trebuie să se circumscrie scopului instituției hotărârii prealabile, acela de a răspunde necesității preîntâmpinării jurisprudenței neunitare”.

Referitor la aprecierea în concret a îndeplinirii acestei condiții, precum și la consecințele acestei aprecieri, ÎCCJ a statuat că:

„81. (...) Aceasta este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă a anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul, anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate.

82. În aceste condiții, în stabilirea elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, trebuie plecat de la următoarele premise:

- asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare;

- evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii.

83. Potrivit jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, în situația în care există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționate diferit, în mod constant, o problemă de drept, într-o anumită perioadă de timp, mecanismul legal de unificare a practicii judiciare este cel cu funcție de reglare - recursul în interesul legii, iar nu hotărârea prealabilă.”

Problema juridică ce face obiectul sesizării în prezenta speță, respectiv dacă executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, nu este o chestiune de noutate. Astfel, în lumina celor statuate de către ÎCCJ prin hotărârile anterior citate, această chestiune nu își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare sau dintr-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior.

Dimpotrivă, dispozițiile art. 670 Cod procedură civilă, incidente în această privință, își regăsesc corespondentul în prevederile art. 371 ind. 7 Cod procedură civilă 1856, fără modificări substanțiale, astfel încât reglementarea supusă interpretării se află în vigoare de foarte mult timp.

Pe parcursul acestei perioade îndelungate, chestiunea calității procesuale pasive a executorului judecătoresc în procedura contestației la executare a făcut obiectul mai multor hotărâri pronunțate atât de ÎCCJ, cât și de Curtea Constituțională a României (în continuare „CCR”), precum: Decizia CCR nr. 572/2017, Decizia CCR nr. 631 din 26 iunie 2007 (publicată în M. Of. nr. 518 din 1 august 2007), Decizia CCR nr. 935 din 7 iulie 2011 (publicată în M. Of. nr. 706 din 6 octombrie 2011), Decizia CCR nr. 1.305 din 4 octombrie 2011 (publicată de M. Of. nr. 30 din 13 ianuarie 2012), sau Decizia nr. 503 din 7 octombrie 2014 (publicată în M. Of. nr. 892 din 9 decembrie 2014) sau Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003 (publicată în M. Of. nr. 314 din 9 mai 2003), Decizia ICCJ RIL nr. 8/2016 (publicată în M. Of. nr. 480 din 28 iunie 2016), Decizia ICCJ nr. 15/2016.

Chiar dacă problema juridică în speță nu are caracter de noutate, conform celor arătate mai sus, aceasta este însă o chestiune controversată, existând o practică judiciară neunitară consistentă. Caracterul disputat al problemei juridice reiese, atât din deciziile CCR și ICCJ, cât și din jurisprudența instanțelor de drept comun.

Astfel, jurisprudența CCR este în sensul că executorul judecătoresc nu ar avea calitate procesuală pasivă în contestațiile la executare, inclusiv în cele inițiate de creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare. În acest sens, CCR reține următoarele:

„35. Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, executorul judecătoresc este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, iar potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, executorul judecătoresc are atribuția de a pune în executare dispozițiile cu caracter civil din titlurile executorii. Deținerea acestor calități și competente conferite de lege explică opțiunea legiuitorului ca executorul judecătoresc să nu poată fi părât într-o acțiune în fața instanței judecătorești cu privire, la actele de executare îndeplinite în exercitarea atribuțiilor de serviciu, calitate procesual activă și pasivă în cadrul unei contestații la executare având doar părțile interesate sau vătămate prin actul de executare întocmit în cadrul unui dosar de executare.”

Cu privire la obiectul specific al contestației la executare împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, ÎCCJ a reținut însă în sens contrar, în considerentele Deciziei RIL nr. 8/2016, statuând următoarele:

„23. Într-adevăr, pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 (corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă), respectiv cazul refuzului începerii executării silite sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare (art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă), în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.”

Cele două interpretări arătate mai sus au fost preluate și se regăsesc și în jurisprudența instanțelor de drept comun, astfel încât în prezent exista o practică judiciară contradictorie consistentă, formată pe parcursul unei perioade îndelungate de timp.

În acest context, conform distincției clare realizate de ÎCCJ prin Decizia nr. 27/2020, după cum a arătat mai sus, ne aflăm în situația în care chestiunea de drept nu este una nouă ci, dimpotrivă, există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care au soluționat diferit, în mod constant, o problemă de drept, într-o anumită perioadă de timp. Pe cale de consecință, mecanismul care se pliază pe împrejurările concrete și la care ar trebui recurs pentru lămurirea întrebărilor ridicate în speță, nu este cel al sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ci recursul în interesul legii, în temeiul art. 514 și urm. Cod procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor legale incidente, recursul în interesul legii este singura procedură prin care ÎCCJ poate fi sesizată să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești. În sistemul procedurilor stabilite de Codul de procedură civilă pentru

asigurarea unei practici judiciare unitare, se impune evitarea paralelismului și suprapunerii mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu mecanismul recursului în interesul legii, astfel încât condițiile de admisibilitate trebuie analizate cu rigurozitate în raport de fiecare chestiune juridică în parte.

Or, după cum a argumentat mai sus, în speță nu este îndeplinită condiția noutății chestiunii de drept, prevăzută de art. 519, astfel încât sesizarea ICCJ aflată în discuție este inadmisibilă. Raportat la existența practicii neunitare consistente, ar fi incident mecanismul recursului în interesul legii, care nu poate fi declanșat, însă, de către această instanță, ci numai de anumiți subiecți cărora art. 514 Cod procedură civilă le recunoaște în mod expres și limitativ calitatea procesuală în acest sens.

În ceea ce privește fondul problemei de drept obiect al sesizării, opinia acesteia este că executorul judecătoresc nu are calitate procesuala în contestațiile la executare formulate de creditor împotriva încheierii de stabilire cheltuieli.

Această poziție se întemeiază pe prevederile art. 644 și 645 C.Pr.Civ., potrivit cărora executorul judecătoresc nu este parte în procedura de executare silită, acesta fiind numai un participant la executarea silită, investit să îndeplinească un serviciu public, conform art. 2 din Legea 188/2000.

A menționat și mai sus jurisprudența CCR care a reținut, în esență că „executorul judecătoresc este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, iar potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, executorul judecătoresc are atribuția de a pune în executare dispozițiile cu caracter civil din titlurile executorii. Deținerea acestor calități și competențe conferite de lege explică opțiunea legiuitorului ca executorul judecătoresc să nu poată fi pârât într-o acțiune în fața instanței judecătorești cu privire la actele de executare îndeplinite în exercitarea atribuțiilor de serviciu, calitate procesual, activă și pasivă în cadrul unei contestații la executare având doar părțile interesate sau vătămate prin actul de executare întocmit în cadrul unui dosar de executare.”

Cu toate acestea, dacă însă am considera că executorul judecătoresc are totuși legitimitate procesuală în cazul particular al unei ipoteze ca cea din prezentul litigiu (contestație la executare formulată împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, formulată numai în contradictoriu cu debitorul urmărit), atunci aceasta s-ar putea justifica prin interpretarea art. 670 al. 4 NCPC.

O astfel de concluzie are ca fundament aspectul că, într-o astfel de contestație, ceea ce se pune practic în discuție este în fapt un aspect derivat din raportul contractual dintre executor și creditor, anume cel referitor la cheltuielile de executare. În acest context participarea executorului judecătoresc ca parte în litigiul contencios, având ca obiect contestație la executare, este obligatorie, atrăgând aplicabilitatea art. 78 alin. (1) CPC, întrucât în prezentul litigiu executorul nu a fost *abinitio* parte în dosar.

II. Executorul judecătoresc nu are calitate procesuală în contestația la executare. În ipoteza unei concluzii contrare a instanței, atunci în speță sunt incidente prevederile art. 78 al. 1 C.pr.civ. instanța de apel din oficiu poate invoca motivul de apel de ordine publică constând în omisiunea primei instanțe de a fi completat din oficiu cadrul procesual.

În cazul în care instanța nu va dispune sesizarea ICCJ în temeiul art. 519 și urm., poziția procesuală a apelantei este:

A. în principal, consideră că executorul judecătoresc nu are calitate procesuală în prezentul litigiu.

B. în subsidiar, dacă instanța concluzionează că executorul trebuie sau poate avea calitate procesuala în litigiul cu obiect similar celui din prezentul dosar, atunci:

În principal, consideră că executorul judecătoresc ar fi trebuit să fie introdus din oficiu în dosar de prima instanță, în temeiul art. 78 al. 1 C.pr.civ.

Iar în subsidiar, dacă instanța consideră că nu sunt incidente prevederile legale privind introducerea în cauză din oficiu, în baza art. 78 al. 1, se impune introducerea în cauză a executorului judecătoresc, direct în apel, de către instanța de apel, în temeiul art. 78 al. 2 C.pr.civ.

A. În principal, executorul judecătoresc nu are calitate procesuală în contestația la executare având ca obiect încheierile privind cheltuielile de executare.

1. Susține că și-a exprimat deja și anterior poziția procesuală în acest sens, respectiv anterior ultimului termen de judecată.

Își menține și acum această poziție, pentru argumentele expuse supra.

B. În subsidiar, în cazul în care instanța împărtășește o opinie contrară celei de mai sus, consideră că executorul judecătoresc are calitate procesuală în temeiul art. 670 al. 4 C.pr.civ., iar instanța de fond ar fi trebuit să introducă din oficiu executorul judecătoresc în litigiu, în temeiul art. 78 al. 2 C.pr.civ.

Din interpretarea art. 670 al. 4 C.pr.civ. s-ar putea desprinde concluzia că, în contestațiile la executare, având ca obiect încheierile executorului privind stabilirea cheltuielilor de judecată, executorul judecătoresc trebuie să fie parte în dosar, întrucât ceea ce se pune în discuție este chiar raportul juridic dintre executor și creditor, iar faptul că soluția din dosar se va repercuta, eventual, și asupra debitorului, nu face ca executorul să piardă calitatea procesuală pasivă, iar pe de altă parte, în ipoteza admiterii contestației și reducerii cheltuielilor, acest aspect se va răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc.

În sensul celor de mai sus sunt și concluziile ICCJ din Decizia RIL nr. 8/2016 precum și o parte a doctrinei, din care reținem că: „în cazul în care însă, încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare a fost contestată de către creditor, efectul unei eventuale admiteri a contestației se va răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc. O asemenea contestație, se va purta în contradictoriu cu creditorul și executorul judecătoresc, fiind firesc ca soluția să producă efecte în patrimoniul executorului judecătoresc, acest litigiu purtând pe linia raportului juridic determinat de declanșarea executării silite, și anume cel care a luat naștere între creditor și organul de executare”.

Raportat la cele de mai sus, în prezentul dosar, executorul judecătoresc ar fi trebuit să fi fost introdus în cauză de către instanța de fond, în temeiul art. 78 al. 1 C.pr.civ., întrucât situația de la art. 670 al. 4 se încadrează în sintagma „în cazul expres prevăzut de lege”, la care art. 78 al. 1 face trimitere, ca și condiție pentru introducerea forțată în cauza a unei terțe părți din oficiu.

Fiind o chestiune care ține de constituirea cadrului procesual legal, aceasta omisiune a primei instanțe de a fi introdus în dosar din oficiu executorul judecătoresc, poate face obiectul unui motiv de apel de ordine publică față de sentința apelată, pe care instanța de apel îl poate invoca din oficiu, în condițiile art. 479 al. 1 teza a II a C.pr.civ..

În ceea ce privește soluția pe care instanța de apel o poate pronunța invocând din oficiu motivul de apel derivat din omisiunea primei instanțe de a fi introdus din oficiu în dosar executorul judecătoresc, este aceea de admitere a apelului, anulare a sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

Motivul de nulitate ar fi cel reglementat de art. 480 al. 3 C.pr.civ., privind judecarea cauzei în lipsa părții care nu a fost legal citată. Incidența acestui motiv transpare folosind argumentul *a fortiori*; în sensul că, dacă art. 480 alin. (3) CPC este aplicabil în cazul în care o persoană a avut calitatea de parte, însă nu a fost legal citată, *a fortiori* se impune această soluție dacă o persoană nu a avut calitatea de parte, deși ar fi trebuit citată în această calitate.

Executorul judecătoresc, deși nu a avut calitatea de parte în dosar, ar fi trebuit să fi fost citată pentru că ar fi trebuit să fie parte în dosar.

Fiind un motiv de nulitate invocat de instanță din oficiu, în vederea asigurării dublului grad de jurisdicție părții care a fost nou introdusă, se impune trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, chiar dacă niciuna din părți nu a cerut acest lucru.

Prevederile art. 480 al. 3 par să conțină o omisiune a legiuitorului în ceea ce privește posibilitatea trimiterii cauzei spre rejudecare, în sensul că aceasta este posibilă numai la cererea expresă a uneia din părți. O astfel de cerință nu este menită să acopere și ipoteza reglementată de art. 479 al. 1 teza a II a, în care instanța din oficiu invocă motive de apel de ordine publică, fără ca acestea să fi fost invocate de vreuna din părți.

În sensul reținerii cauzei spre rejudecare de către instanța de apel sunt prevederile art. 480 al. 6 CPC, care reglementează situația anulării sentinței apelate pentru alte motive decât cele referitoare la

competență. Or, omisiunea primei instanțe de a fi reîntregit cadrul procesual se încadrează în sintagma "ale situații de nulitate".

Dacă nici această opinie nu va fi împărtășită de instanța de apel, atunci pornind de la aspectul că ceea ce se pune în discuție este raportul juridic dintre executor și creditor, că în apel are loc o nouă judecată în fond a cauzei și că terțul introdus forțat ia în dosar procedura din stadiul în care se află, se poate susține că instanța de apel poate dispune introducerea în cauză direct în apel a executorului judecătoresc, în temeiul art. 78 al. 2 C.pr.civ.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redarea normelor de drept interne

Codul de Procedură Civilă:

Art. 78 - Condiții. Termen (1) În cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc. (2) În materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, judecătorul va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane. Dacă niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a terțului, iar judecătorul apreciază că pricina nu poate fi soluționată fără participarea terțului, va respinge cererea, fără a se pronunța pe fond. (3) Introducerea în cauză va fi dispusă, prin încheiere, până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe.

Art. 670 - Cheltuieli de executare (1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de către creditor. (6) Pentru sumele stabilite potrivit prezentului articol, încheierea constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc, fără a fi necesară învestirea cu formulă executorie.

Art. 480 - Soluțiile pe care le pronunță instanța de apel

(3) În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, în cazul în care părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare; trimiterea spre rejudecare poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, precum și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătoria fondului. (6) Când se constată că există un alt motiv de nulitate decât cel prevăzut la alin. (5), iar prima instanță a judecat în fond, instanța de apel anulând în tot sau în parte procedura urmată în fața primei instanțe și hotărârea atacată, va reține procesul spre judecare, pronunțând o hotărâre susceptibilă de recurs, dacă este cazul.

2. Jurisprudența Tribunalului Olt - Secția I Civilă și a altor instanțe

La nivelul Tribunalului Olt - Secția I Civilă nu au fost identificate până în prezent hotărâri judecătorești definitive prin care să se fi dezlegat problema de drept ce face obiectul sesizării.

Însă, au fost soluționate deja, în mod definitiv, apeluri în cauze având același obiect - contestația la executare formulată de [REDACTED], în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, emisă de BEJ [REDACTED].

Practica majoritară este în sensul soluționării apelului în cadrul procesual stabilit în primă instanță (ds. nr. [REDACTED], [REDACTED]). Există și practică minoritară în sensul respingerii apelului pentru lipsa calității procesuale pasive a intimatului - debitor - fără ca excepția să fi fost invocată la fond [REDACTED], [REDACTED]; în unele apeluri astfel respinse excepția lipsei calității procesuale pasive a intimatului a fost invocată din oficiu, în altele nu s-a invocat excepția. S-au identificat și opinii separate, în urma divergențelor create ([REDACTED]).

Modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor indicate a făcut obiectul discuțiilor informale la ședințe ale judecătorilor din Secția I Civilă a Tribunalului Olt, conturându-se opinii în sensul soluțiilor la care s/a făcut referire mai sus. Totodată, s/a discutat și cu privire la problemele de drept care fac obiectul prezentei sesizări, fără a se ajunge la o concluzie privind modalitatea de interpretare și aplicare a textelor arătate, motiv pentru care au fost adoptate soluții potrivit practicii arătate.

În circumscripția Curții de Apel Craiova au fost identificate cauze având același obiect, soluționate în mod definitiv la Tribunalul Gorj ([REDACTED]) și la Tribunalul Dolj (ds. nr. [REDACTED] în cadrul procesual stabilit la fond, fără ca Biroul Executorului Judecătoresc să aibă calitatea de intimat în cauză. S-a identificat o cauză - dosar nr. 1 [REDACTED] la Tribunalul Dolj, în care a fost invocată din oficiu excepția litisconsorțiului procesual obligatoriu, s-a reținut cauza în pronunțare pe această excepție; la data de 23.10.2020 s-a respins excepția și s-a soluționat apelul pe fond, fiind respins - hotărârea nu a fost motivată până la data prezentei.

3. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Problema de drept sesizată vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.670 alin. 1 și 6 Cpc, coroborate cu disp. art. 78 alin. 1, 2, 3 Cpc, anume dacă Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă alături de debitor în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă.

Se are în vedere interpretarea din pct. 23 al Deciziei RIL nr. 8/2016, în care se arată că anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta (executorul judecătoresc, s.n.) poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă, fiind menționată și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare (art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă), în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.

Din aceste considerente ale Deciziei RIL, rezultă că, în baza legii - anumite dispoziții procesuale, cum sunt cele ale art. 670 alin. 4 Cpc - executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă.

În opinia completului, disp. art. 670 alin. 1 rap. la disp. art. 670 alin. 6 Cpc, pot fi interpretate în același sens, anume îi conferă executorului judecătoresc calitate procesuală pasivă, întrucât și în această situație efectul reducerii acestor cheltuieli avans cheltuieli de executare silită de către instanța

de executare se răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc, având în vedere și Decizia nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, aplicabilă acestei încheieri.

Însă, se apreciază că executorul judecătoresc *calitate procesuală pasivă alături de debitor*, raportat la prevederile art. 645 alin. 1 Cpc, la jurisprudența CCR în materie, precum și la interpretarea ICCJ din Decizia RIL nr. 8/2016, care nu exclude debitorul din raportul juridic execuțional și nici ca parte în executarea silită, fiind contestat un act de executare silită, anume Încheierea de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, în cererea formulată de creditoare, în speță Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) SA, împotriva debitorului din contractul de credit.

Se rețin dispoz. art. 645 alin.1 Cpc, potrivit cărora: (1) *Sunt părți în procedura de executare silită creditorul și debitorul.*

De asemenea, prin **Decizia nr. 572/2017** a Curții Constituționale a României publicata în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 55 din 18 ianuarie 2018 s-au statuat următoarele: „(15)...potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, executorul judecătoresc este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, iar potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, executorul judecătoresc are atribuția de a pune în executare dispozițiile cu caracter civil din titlurile executorii. Deținerea acestor calități și competențe conferite de lege explică opțiunea legiuitorului ca executorul judecătoresc să nu poată fi părât într-o acțiune în fața instanței judecătorești cu privire la actele de executare îndeplinite în exercitarea atribuțiilor de serviciu, calitate procesual activă și pasivă în cadrul unei contestații la executare având doar părțile interesate sau vătămate prin actul de executare întocmit în cadrul unui dosar de executare.

S-a mai reținut că: „(18)... dispozițiile art. 60 din Legea nr. 188/2000 prevăd că *actele executorilor judecătorești sunt supuse, în condițiile legii, controlului instanțelor judecătorești competente, cei interesați sau vătămăți prin actele de executare putând formula contestație la executare, potrivit Codului de procedură civilă.* Totodată, întreaga activitate a acestora este supusă controlului profesional, exercitat, pe de o parte, de Ministerul Justiției, prin inspectorii generali de specialitate și, pe de altă parte, de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, prin consiliul său de conducere, inclusiv sub aspectul calității actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești, precum și al comportării acestora în raporturile de serviciu, cu autoritățile publice și cu persoanele fizice și juridice. De asemenea, art. 399 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că *nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal, ipoteză în care executorul judecătoresc poate fi chemat în judecată, conferindu-i-se calitate procesuală pasivă. (...)*

(20)...prin Decizia nr. 8 din 16 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 28 iunie 2016, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat într-o problemă de drept asemănătoare, clarificând împrejurarea dacă, în raport cu statutul și competența conferite prin legea specială și dispozițiile procedurale, executorul judecătoresc are calitatea de parte în procedura de validare a popririi, dat fiind faptul că obligația plății cheltuielilor de judecată poate fi instituită numai în sarcina persoanei care are calitatea de parte. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, din dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, rezultă că profesia de executor judecătoresc are un statut special, care implică exercitarea autorității statului în vederea ducerii la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în hotărârile judecătorești și în alte titluri executorii, scop în care legiuitorul a conferit autoritatea necesară actelor îndeplinite de către acesta, în cadrul competențelor sale, calificându-le ca acte de autoritate publică, cu forța probantă corespunzătoare unor asemenea acte, în măsura în care sunt date și înregistrate și poartă ștampila și semnătura executorului judecătoresc. Înalta Curte a constatat (paragraful 19 din decizia menționată), că executorul judecătoresc nu este parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor, care are ca temei titlul executoriu. *Legitimarea procesuală a executorului judecătoresc, conferită de lege, este una limitată și diferită de calitatea subiectelor de drept implicate în poprire, iar poziția sa procesuală nu poate fi confundată cu cea a părților raportului juridic din procedura validării popririi, ale căror demersuri judiciare urmăresc să protejeze drepturi și interese proprii în justiție. În cadrul cererii de*

validare a popririi, executorul judecătoresc, ca organ de executare, nu este titularul dreptului pretins, nu are interese proprii și nu are calitatea de parte în proces. *Concluziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, deși formulate doar cu privire la etapa validării popririi, sunt valabile, mutatis mutandis, pentru întreaga procedură a executării silită, având în vedere că, așa cum a reținut și instanța supremă, executorul judecătoresc este plasat în afara raporturilor juridice existente sau care iau naștere între subiectele de drept în întreaga procedură a executării silită.*

21. De asemenea, Curtea Constituțională reține faptul că, în faza de executare silită, calitatea de parte se stabilește în raport cu titlul executoriu, astfel că părțile vor fi aceleași cu cele ale procesului finalizat cu hotărârea ce constituie titlu executoriu, reclamantul și pârâtul devenind creditor, respectiv, după caz, debitor, fiind, așadar, firesc ca și etapa executării silită - ca parte integrantă a procesului civil - să fie configurată în limitele aceluiași cadru procesual.”- subl.n.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție în considerentele Deciziei nr. 8/2016 dată în recurs în interesul legii, a mai reținut că „pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], respectiv cazul refuzului începerii executării silită sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă], în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc”.

Totodată, situația din cauza de față nu este, în niciun caz similară, sub raportul părților din contestația la executare, cu aceea care a dus la pronunțarea Deciziei nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

De altfel în Decizia nr. 15/2016 s-au menționat următoarele: 50. *În realitate, contestația la executare care a ocazionat întrebarea prealabilă privește, cum s-a arătat, o altă executare silită, încuviințată ca atare în anul 2014, având un alt creditor (executorul judecătoresc) decât cel din dosarul anterior și de asemenea, un alt debitor (respectiv, creditorul inițial). Este vorba așadar, despre un alt raport juridic execuțional, având părți diferite, raport juridic supus legii procesuale în vigoare la data la care a fost dedus judecării. În expunerea succintă a procesului se arată următoarele: 6. Prin Cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București cu nr. [redacted] contestațoarea S. [redacted] a solicitat instanței, în contradictoriu cu intimatul Biroul Executorului Judecătoresc [redacted] ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să anuleze actele de executare efectuate în Dosarul de executare nr. [redacted] al Biroului Executorului Judecătoresc [redacted] și încheierea de încuviințare a executării silită pronunțate la data de 27 august 2014 în Dosarul nr. [redacted] iar, în subsidiar, să anuleze în parte procesele-verbale din 6 iulie 2012 și din 27 martie 2014, prin care au fost stabilite cheltuieli de executare, să diminueze cheltuielile de executare stabilite de Biroul Executorului Judecătoresc [redacted] Ion, prin încheierea din data de 15 septembrie 2014 și să dispună întoarcerea executării silită.*

Mai mult, în cauza de față, sunt invocate motive de nelegalitate ale Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, emisă de BEJ [redacted], raportat la prevederile art. 657 Cpc - lipsa motivelor de fapt și de drept, a semnăturii și ștampilei executorului, anume critici cu privire la un act de executare silită și nu critici privind caracterul de titlu executoriu al Încheierii, situație în care trebuiau verificate condițiile menționate în Decizia nr. 15/2016: 57. *Este vorba așadar despre consacrarea unui principiu de bază al executării silită, și anume, principiul avansării de către partea care recurge la serviciile unui organ de executare a cheltuielilor pe care le implică această etapă a realizării unei creanțe, recurgându-se la forța coercitivă a statului, ca urmare a neexecutării de bunăvoie de către debitor. 58. În ipoteza în care asemenea sume nu sunt avansate de către creditor, iar cheltuielile inițiale ale executării sunt suportate de către executor, acesta poate întocmi proces-verbal în care să le consemneze și care să aibă valoarea de titlu*

executoriu împotriva creditorului, având în vedere dispozițiile alin. 4 ale art. 371 din Codul de procedură civilă de la 1865.

De altfel, obiectul contestației la executare de față nu este convenția încheiată între creditoare și executor - situație în care s-ar fi pus în discuție admisibilitatea contestației la executare, și nu calitatea de intimat a debitorului inițial - ci doar se face referire la situația de fapt și la raporturile inițiale dintre creditoare și executor.

Prin urmare, întrucât completul apreciază că disp. art. 670 alin. 1 rap. la disp. art. 670 alin. 6 Cpc îi conferă executorului *judecătoresc calitate procesuală pasivă, alături de debitor*, față de interpretarea din pct. 23 al Deciziei RIL nr. 8/2016, ar fi aplicabile prev. art. 78 alin. 1 Cpc, text potrivit căruia, *în cazurile expres prevăzute de lege, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.*

Însă, așa cum s-a arătat și în doctrină, cazurile expres prevăzute de lege nu sunt cele create pe cale jurisprudentială, fie ea chiar și a instanței supreme. Nici practica judiciară nu urmează această optică privind extinderea sferei de aplicare a dispozițiilor art. 78 alin. (1) Cod procedură civilă la alte cazuri neprevăzute expres de lege, apreciind că nu se poate adăuga, pe cale de interpretare, la actele normative în vigoare, mai ales că la alin. (2) al aceluiași articol este reglementată chiar ipoteza tuturor celorlalte cereri formulate în materie contencioasă.

Prin urmare, s-ar putea interpreta în cauza de față că sunt aplicabile prevederile art. 78 alin. 2 Cpc, în sensul că, *în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, judecătorul va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane.* În speță, în ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de avans a cheltuielilor de executare (art. 670 alin. (1) din Codul de procedură civilă), *efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare se răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc*, astfel că se poate interpreta textul în sensul că raportul juridic dedus judecății impune participarea Biroului Executorului Judecătoresc.

Astfel, se impune lămurirea acestor chestiuni, de care depinde și **modalitatea de aplicare în calea de atac a apelului.**

În ipotezele reglementate de dispozițiile art. 78 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța are obligația, iar nu facultatea de a dezvolta cadrul procesual, chiar în ipoteza existenței unei opoziții din partea părților. Dată fiind această obligație, în mod just, se apreciază că aceasta nu este o aplicație a principiului rolului activ al judecătorului, în baza căruia judecătorului îi este conferită o anumită putere de apreciere, posibilitatea de a lua o hotărâre în baza oportunității. În lucrările de specialitate a fost exprimată aceeași viziune, în sensul că, în cazurile «*expres prevăzute*» de lege, introducerea în cauză a unui terț de către instanță nu este decât expresia conformării instanței la dispozițiile imperative ale legii, indiferent de «*oportunitatea judiciară*» a unei asemenea măsuri – prezumată absolut și *a priori* de către legiuitor – și indiferent de aprecierea părților (I. Deleanu, *Noul Cod de procedură civilă – Comentariu pe articole*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 144.).

În cazul alin. (1) al art. 78 Cod procedură civilă, neintroducerea în cauză, din oficiu de către instanță a terțului în cazurile expres prevăzute de lege este sancționată cu nulitatea absolută extrinsecă, potrivit art. 176 pct. 6 Cod procedură civilă, a hotărârii primei instanțe, aceasta putând fi invocată în calea de atac a apelului sau a recursului, de orice persoană interesată, iar ca motiv de ordine publică, conform art. 479 Cod procedură civilă, inclusiv de către instanța ierarhic superioară. Soluția în acest caz ar fi de anulare sau casare a sentinței civile și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, care va fi obligată să dispună citarea terțului, respectând procedura reglementată de dispozițiile art. 79 Cod procedură civilă. Însă, dacă nicio parte nu a solicitat expres aceasta prin cererea de apel ori prin întâmpinare, anularea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe nu își poate găsi temei legal nici în dispozițiile art. 480 alin. 3 Cod procedură civilă, fiind încălcat principiul disponibilității, și nici în justificarea asigurării terțului a dublului grad de jurisdicție, care nu este un principiu consacrat constituțional și nici al procesului civil.

Însă, în practica judiciară, în cazul nerespectării prev. art. 78 alin. 1 Cpc, s-a adoptat și soluția anulării hotărârii primei instanțe, cu reținerea cauzei spre judecare, în aplicarea prevederilor art. 480 alin. 6 Cpc, soluție criticabilă prin raportare la disp. art. 478 alin. 1, 3 și art. 78 alin. 3 Cpc.

Prin urmare, pentru a da eficiență în apel dispozițiilor art. 78 alin. 1 Cpc, este necesar să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, alături de debitor, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă - texte a căror modalitate de interpretare și aplicare în acest caz este, de asemenea, necesară.

În situația în care se interpretează că, în cauza de față, sunt aplicabile prevederile **art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă** cu privire la calitatea procesuală pasivă a Biroului Executorului Judecătoresc, alături de debitor, în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, omisiunea primei instanței de a pune în discuția contradictorie a părților necesitatea introducerii unui terț nu poate fi invocată direct de către părți în calea de atac a apelului, ori de către instanța de control judiciar din oficiu, nereprezentând un motiv de ordine publică, ci unul de ordine privată. Nulitatea este una relativă, iar nu absolută și nu poate fi invocată direct în calea de atac de către părți și nici de către instanța de apel sau recurs din oficiu, cu consecința trimiterii cauzei primei instanțe. Această soluție este confirmată și de doctrină, care concluzionează că, în cazurile prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod procedură civilă, nici părțile și nici instanța de control judiciar, din oficiu, nu ar putea invoca direct în căile de atac faptul că, deși raportul juridic dedus judecății o impune, instanța care a pronunțat hotărârea atacată nu a pus în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane (G. Boroș, M. Stancu, *Drept procesual Civil, Ediția a 4-a, revizuită și adăugită*, Ed. Hamangiu, 2017, p. 160; în același sens M. Tăbărcă, *Drept procesual civil 2017*, vol. I, p. 454.). Cu toate acestea, instanțele judecătorești au adoptat și soluția anulării sau casării hotărârii primei instanțe, fie luând act de invocarea nelegalității direct de către părți în calea de atac, fie invocând din oficiu nesocotirea dispozițiilor art. 78 alin. (2) Cod procedură civilă și trimitând cauza spre rejudecare.

Astfel, completul apreciază că sesizarea privește este o problemă de drept reală, întrucât norma de drept este îndoielnică, imperfectă sau neclară, legată de posibilitatea de a interpreta diferit textele de lege arătate, care nu sunt corelate.

Concluzionând, apreciind că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la problema de drept expusă.

Raportat la soluția adoptată mai sus, în baza dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, va fi suspendată judecata prezentei cauze.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la:

1. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. 1 și 6 Cod procedură civilă, având în vedere și Decizia RIL nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Biroul Executorului Judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea Încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. 1 Cod procedură civilă sau ale art. 78 alin. 2 Cod procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane.

2. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. 3 sau ale art. 480 alin. 6 Cod procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. 1 Cod procedură civilă, precum și de art. 78 alin. 3 Cod procedură civilă.

Suspendă judecata apelului declarat de apelanta-contestatoare [redacted] [redacted] cu sediul în s [redacted] i, [redacted] împotriva sentinței civile nr. 530/12.03.2020 pronunțată de Judecătoria [redacted] în dosar nr. [redacted] în contradictoriu cu intimata [redacted], domiciliată în I [redacted] str. [redacted], [redacted] având ca obiect *contestație la executare* [redacted], potrivit art. 520 alin. 2 Cpc, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată la data de 24.11.2020 prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. [redacted]
Tehnored. [redacted]
5 ex. /15 Decembrie 2020